

Tanítványok közössége kritikus időben

Lekció: Lk 21,7-19/Textus: Ézs 50,1-9

2020. március 8.

A múlt vasárnap bevezetett igehirdetés-sorozatban a missziói egyházzól beszélünk. Missziói egyház alatt azt a gyülekezetet értjük, amely úgy értelmezi önmagát, mint Isten eszközeit mindarra nézve, amit Isten a teremtet világban végig akar vinni. Isten ugyanis azt a kinyilvánított szándékát, mely szerint helyre akarja állítani a népek között az Ő ismeretét, az Ő uralmát, egy közösség által akarja véghezvinni. Ez a közösség Isten népe. Hallottunk erről múlt héten: Isten azért hívja el Izraelt, azért nevezi őket saját népének, mert egy megbízatása van számukra: legyenek papok királysága, közvetítsenek Isten és a világ népei között. Az előttünk álló vasárnapokon gyülekezetünk öt pontját, öt alappillérét szeretnénk áttekinteni, melyeket még a múltban fogalmaztunk meg azzal kapcsolatban, milyen gyülekezet szeretnénk lenni, milyen módon szeretnénk a küldetést, hogy missziói gyülekezet legyünk, betölteni. Ez az öt alappillér: tanítványság, dicsőítés, közösség, szolgálat és misszió. Ezek közül ma a tanítványságról lesz szó. Így fogalmaztunk meg akkoriban, mit értünk ez alatt: a gyülekezetünk tagjai olyan újjászületett emberek legyenek, akik tudatosan követik Jézus Krisztust mindennapi életükben, és növekednek Benne. (Mt 28,19)

Isten népe tanítványi közösség, mindenkor. Ugyanakkor úgy szeretnék beszélni erről az Ige alapján, hogy kifejezzem: ma, amikor járványveszélyben éljük a mindennapjainkat, különösen is erős üzenete, erős kihívása van annak, mit jelent tanítványi közösségnek lenni. Lehet egyetérteni vagy egyet nem érteni, de ki mondom: a járványhelyzet komoly és súlyos, olyan időszakot élünk, ami az egész globális világot megmozdítja, megrendíti. Pontosan tudjuk, ha kicsit is követjük a híradásokat, hogy a járványnak az emberéleteken túl milyen gazdasági következményei vannak. A mi életünk sem múlik el úgy, hogy a járvány valamiképpen nyomot ne hagyja rajta, senki nem marad érintetlen. Törődnünk kell ezzel, és azt gondolom, pontosan a hitünk tesz bennünket szabadabbá arra, hogy bátran és józanul rátekintsünk erre a témára.

Arról szeretnék beszélni, hogy mit jelent tanítványi közösségnek lenni kritikus időben.

Három pontban szeretném ezt végigtekinteni a textusunk alapján.

1. Isten személyes kapcsolatra váltotta meg népét.
2. A tanítványi közösség feltétele: hallgatni az Urat.
3. A tanítványság ára

1. Isten személyes kapcsolatra váltotta meg népét

A felolvasott textus azzal kezdődik, hogy azt kérdezi az ÚR: *„Hol van anyátok válólevele, amellyel elküldtem őt? Van-e hitelezőm, akinek titeket eladtalak?”* Ezt így nagyon nehéz egyből értelmezni, ezért szükséges néhány szót beszélnem a történeti háttérrel.

A próféta ezen szavai mögött egy kérdés feszül, mégpedig hogy miért van Izrael, Isten népe fogságban? Izrael Isten szövetséges népe. Isten arra váltotta meg őket, azért szabadította ki őket évszázadokkal korábban Egyiptomból, arra kötött velük szövetséget, hogy ez a nép, mint az Ő tulajdon népe „papok királysága” (Ex.19.6.) legyen; bemutassa a többi népnek, mit jelent Istenhez tartozni. Ez a küldetése. Isten azt mondta Izraelnek: azért vagytok az enyéme, azért választottalak ki, azért hívtalak el, azért áldottalak meg, azért ajándékoztalak meg az én ismeretemmel és önmagammal, hogy amint együtt élünk a szövetségben, a ti életetek a többi nép között rólam beszéljen! A megváltó, a szabadító Istenről.

Isten szándéka ugyanis az, hogy az egész teremtett világra eljusson az Ő ismerete, és minden nép ismerje és imádja Őt, a világ Urát és teremtőjét. Ez megghiúsult akkor, amikor az ember fellázadt Isten ellen, de Isten nem mondott le a tervéről: formált magának egy népet, és arra hívta el őket, hogy amint Őt szolgálják és egész életükben az Ő rendelkezései szerint élnek, általuk a föld népei megismerhessék az Urat. Ez a nép Izrael, királyi papságra elhívva. Papságra, mert a pap az, aki közvetít. Ez az elhívásuk: közvetíteni Isten és a világ Istentől elszakadt népei között.

Látjuk később, hogy Izrael kudarcot vall ebben a küldetésben. Alapvetően azért vall benne kudarcot, mert végső értelemben nem hallgatja Istent, nem engedelmeskedik. Az Ószövetségben ez a két fogalom ugyanaz: hallgatni Istent és engedelmeskedni Neki, ugyanaz a szó, ugyanaz az ige. Izrael végső értelemben ezt nem teszi. Időnként a történelme során más isteneknek áldoz, más isteneket keres. Máskor ahelyett, hogy Istenben bízna, pogány népekkel köt szövetséget, így akarja megmenteni az életét. Megint máskor, amikor Isten azt mondja ennek a népnek: ne legyen köztetek szegény, a könyörületeség és az irgalmasság működjön, akkor ez a nép mégis ugyanúgy él, mint azóta is a népek mind: a gazdagok kifosztják a szegényeket, az özvegyeket és árvákat.

Sok száz év után azonban eljön az a pont, amikor Isten azt mondja: elég! Eljön az ítélet, ami nem más, mint a babiloni fogság. A Kr.e. 6. században a babiloni birodalom elpusztítja az országot, lerombolja a szent várost, Jeruzsálemet; lerombolja a templomot, Isten szent helyét; és a kor politikai logikája szerint a nép jelentős részét deportálja Babilonba, és ott letelepíti őket. A fogság nem azt jelenti tehát, hogy börtönben ülnek, hanem idegen földre letelepítve élni hagyják őket, elsődlegesen azzal a céllal, hogy asszimilálódjanak a babiloni hatalomba. Ez lényegében azt jelenti egy nép életében, hogy a történelmüknek vége van.

Isten azonban korábban megmondta, hogy nem lesz végük, hetven évig fog tartani a babiloni fogság. Most, hetven év után ígérete szerint megjelenik a próféta, és arról beszél ezekben a fejezetekben, hogy Isten újat kezd. Ki fogja szabadítani Izraelt, vissza fogja vinni a földjükre, visszatelepedhetnek az országba, mert Isten a szövetségét nem tagadja meg. Ez a történelmi háttér ennek az ígének.

Izrael hetven éve Babilonba deportálva él, és ott feszül bennük a kérdés: miért vagyunk fogságban? Izrael úgy gondolkodott Isten és a nép kapcsolatáról, mint hitves és hitvestárs kapcsolatáról. Most rátekintenek Istenre, és szemrehányóan azt mondják neki: „azért vagyunk fogságban, mert elváltál tőlünk!” A válólevél egy ószövetségi törvényre való utalás: ha egy férfi elküldte a feleségét, a mózesi törvények értelmében válólevelet kellett adnia, hogy vége van a kapcsolatnak. (Deut.24.1kk) Izrael így értelmezi a történeteket: azért vagyunk fogságban, mert Isten, mint férj megunt bennünket, elvált tőlünk, magunkra hagyott minket! Ebben a szituációban hangzik feljünk Isten kérdése: *„Hol van anyátok válólevele, amellyel elküldtem őt? Van-e hitelezőm, akinek titeket eladtalak?”* Isten kérdezi őket: tényleg ezért vagytok fogságban? Hol a bizonyíték, hol van anyátok válólevele, az előző generációké, amely bizonyítaná, hogy én váltam volna el tőletek? A másik kérdés ugyanilyen: *„van-e hitelezőm, akinek titeket eladtalak?”* Tényleg azt gondolja a nép, hogy Isten eladta az ő hitvesét, feleségét, Izraelt, hogy törlessze a hitelt? (Mert van, aki ma is eladja a feleségét.) Isten szembesíti őket szívük vádjával: tényleg azért vagytok a fogságban, mert én, Isten eladtalak titeket? Kiadtam az utatokat? Nem! Isten így folytatja: *„csak a bűneitek miatt adtalak el, vétkeitek miatt küldtem el az anyátokat.”* Azaz egyetlen oka van a fogságnak, amiért Isten mégis „eladta” Izraelt, amiért mégis elbocsátotta hitvesét: mindez Izrael bűnei, hűtlensége miatt történt. Nem Isten hűtlensége, nem Isten hibája a fogság!

És ha azt kérdezitek, folytatja az Úr, hogy mi volt ez a bűn, miben állt Izrael hűtlensége, akkor figyeljetelek, mert ez a tanítványság szíve: *„Miért nem volt ott senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem válaszolt senki,*

amikor szólítottalak?” Ezt mondja nekik Isten: *Én népem! Szövetségben vagyunk! Megesküdünk egymásnak! Elköteleztük egymásnak magunkat! Ti azt ígértétek, hogy hallgattok rám és engedelmeskedtek nekem. Én azt ígértem, hogy veletek leszek, és megáldottalak titeket. És aztán amikor jöttem, nem nyitott ajtót senki! Ott sem voltatok! Amikor szóltam hozzátok, nem válaszolt senki! - Isten népe nem hallgat, nem figyel. Pedig Isten személyes kapcsolatot akar a népével. Ez a tanítványság szíve: hallgatni, engedelmeskedni, követni Őt; azt tenni, amit Ő mond; abban élni, amit Ő akar.*

Isten látja, mit gondol róla a fogságban élő nép. Azt gondolják: Isten olyanná lett, mint egy elgyengült öregember. Ezért így folytatja a szembesítést: *„Olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani? Nincs már annyi erőm, hogy megmentselek?”* Azt gondoljátok rólam, hogy egy öreg, reszkető kezű vénember vagyok, aki nem képes semmire? *Íme – folytatja – „dorgáló szavammal kiszárítom a tengert. Pusztává teszem a folyókat, búzlenek a halak, mert nem lesz víz, elpusztulnak a szomjúságtól. Feketébe öltöztetem az eget, és zsákruhát adok rá.”* Nem tudok semmit tenni? Dehogynem! Értitek? Én vagyok Isten! Én vagyok Isten!

Személyes kapcsolat, tanítványság, hallgatás, engedelmesség, követés – ez az, amire Isten elhívott bennünket. A tanítványi közösség olykor válságos időkbe jut. Isten kegyelmes, mindig újat kezd, de előtte tisztázni kell: mi a válság oka. Miért van a fogság? Hogy kerültünk ide? Isten népének mindig fel kell tennie a kérdést: miért vannak csapások, miért történik minden? Amikor itt van előttünk a járvány okozta komoly és súlyos helyzet, amire utaltam, és amit a legtöbben érzékelünk, fel kell tennünk ezeket a kérdéseket. Mit kezdünk a világban körülöttünk zajló eseményekkel? A vélemények és reakciók nagyon polarizáltak. Tíz napja, amikor még a mostaninál messze kisebb volt a riadalom országszerte, felhívott valaki a gyülekezetből, és elmondta, hogy rettegek. Nem bír megbirkózni a gondolattal, hogy elveszítheti a gyermekét. Mi lesz, ha baja esik? Nekünk pedig, ha egy közösségbe tartozunk, ha gyülekezet vagyunk, észre kell vennünk ezeket a jelzéseket, tisztelettel és figyelemmel lenni egymás iránt. Még ha magad szempontjából csak legyintesz is: ó, ez csak egy influenza, vedd észre: ez a mély félelem valóságos tapasztalata sokaknak. Sok kereszténynek megrendül a hite: hol van Isten? Ennyire gyenge? Kiadott minket? Mi történik a világunkkal?

Mi keresztények azt valljuk, hogy Jézus Krisztus nem csak a szívünknek az Ura, nemcsak személyes belső megoldás személyes belső problémáinkra, hanem hisszük és valljuk, hogy Jézus Krisztus a történelemnek, az egész teremtett világnak az Ura, a mindenséget Ő uralja. S amikor rátekintünk a világban zajló eseményekre, talán most itt a pillanat, hogy észrevegyük, mi Isten vágya velünk, az Ő elhívott tanítványi népével kapcsolatban, hogyan keresi a személyes kapcsolatot. Mert lehet, hogy tőlünk kérdezi most: „miért nem volt ott senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem hallottátok, hogy miről beszélek veletek? Az elmúlt hetekben, hónapokban, években miért nem válaszolt senki, amikor szólítottalak?” Arra hív bennünket, hogy megvizsgáljuk magunkat! A nem keresztényektől nem várhatjuk el, hogy ilyen kérdéseket tegyenek fel. Nem is akarunk kioktatni senkit ebben a kérdésben, mert a kérdés nekünk magunknak szól. Hogyan tekintünk a járványra a bibliai világnézet felől? Nem a véletlennel, nem csak a biológiával, az egészségüggyel, a járványüggyel van dolgunk, hanem mi tudjuk, hogy végső értelemben nekünk és a világnak Istennel van dolgunk. Ez a tanítványok közösségének, Isten papi népének a küldetése: hallgatni Istent, és Tőle kérni el, hogyan lépünk tovább.

2. A tanítványi közösség feladata: hallgatni Istenre

A tanítványi közösségnek az a hivatása, hogy hallgassa az Urat. De ez nem magától értetődő, nem mindenki hallgat. A babiloni fogság idején is nagyon megosztott és nagyon bizonytalan volt Isten népe. Egy része már asszimilálódott Babilonba, egyre jobban megtalálta a számításait; másik része pedig inkább keserűségben megreménytelenségben volt a jövőre nézve. És akkor a fejezet 4. versétől kezdve egyszer csak arról olvassunk, hogy megjelenik egy ember, egy igazi tanítvány, az Úr szolgája, és azt mondja: *„Az én uram, az Úr,*

megtanított engem, mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni Igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel felébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én uram, az Úr, megnyitotta a fületem, én pedig nem voltam engedetlen és nem hátráltam meg.” Előáll valaki, aki újra és újra bizonyosságát adja Istennel való mély személyes kapcsolatának. Négyszer mondja a felolvasott szakaszban: „az én Uram, az Úr”. Az Úr, Jahve, Isten neve. Mikor azt mondja: „az én Uram, Jahve”, abban érezhetően ott van a személyesség. „Az én Uram, az Úr felébreszt engem minden reggel.” „Az én Uram, az Úr megtanít engem beszélni.” Aztán később kétszer: „az én Uram, az Úr megsegít engem.” Ez a mindenben átragyogó, tapasztalható mély személyesség, bizonyosság, biztonság Isten és az őt hallgató személy vagy közösség kapcsolatában: ez a tanítványság!

A szolga azt teszi, amire Isten az egész népét hívta. „Minden reggel felébreszt, minden reggel hallgatom, megtanít, mint tanítványát beszélni, hogy legyen mit továbbadnom a népeknek, a megfáradtaknak.” Követít, betölti papi hivatását. Ha azt kérdezitek, ki ez a szolga, azt kell mondanom, pontosan nem tudom. Ézsaiás könyvében négy alkalommal is hosszabb szakaszokban megjelenik „az Úr szolgálója”, de hogy pontosan ki ő, arról nincs teljes bizonyosság a bibliamagyarázók között. Talán a próféta maga, aki hirdeti az örömhírt? Vagy egy másik tanítvány, aki megjelenik és hallgatja az Urat? Vagy esetleg egy tanítványi közösség, akik keresik az Urat, szólják az Ő szavát a babiloni fogságban részben elcsüggedt, elfáradt, részben asszimilálódott zsidó közösségnek? Pontosán nem tudjuk, de az egyértelmű, és most nekünk ennyi elég, hogy Isten bennünket is ugyannerre hív: hallgatni Őt. És ezen a ponton szeretném feltenni a kérdést: vajon mire hív Isten bennünket, az Ő tanítványi közösségét most, egy kritikus időben? Hogyan hallgatjuk Őt?

Jézus beszél az idők jeleiről. Ki az, aki hallgatja Őt? Ki az, aki értelmezi? Ki az, aki bíz az Úrban közben? Hogyan hallgatjuk Istent? Ezek a jelek a közelünkbe érkeznek, vajon halljuk, mit mond Isten? Hogyan ismerjük fel közösen az Ő szavát? Hogyan keres Isten népe eligazodást? Hogyan lesz jellé, áldássá a gyülekezetünk a népünknek? Ez mindig a közösségek feladata: együtt hallgatni, együtt keresni Istent.

Szeretnék elétek tární négy vagy öt dolgot, amit én hallottam Istentől ebben a kérdésben. Nem valami különleges extatikus élményen keresztül, hanem ahogy élem a mindennapjaimat, ahogy imádkozom. A múlt héten összeírtam fontos dolgokat, amelyeket megértettem imádságban azzal kapcsolatban, mit jelent most keresztény embernek lenni, Krisztust követni. Összehívtam a családomat, és nekik is elmondtam mindezt. Titeket is erre bátorítalak: családjaitokban, baráti közösségeitekben, a házicsoportokban éreztétek fontosnak és legyen bátorságotok beszélni erről! Amit elétek tárok, azt lehet továbbgondolni, közösségileg megmérni, kiigazítani, hozzátenni – de én a következőket hallottam, és fontosnak érzem továbbadni nektek:

1. Az első, hogy mondjuk ki (újra), hogy **mindenestül Jézus Krisztus tulajdona vagyunk. Megváltott emberek. És ezért erősítsük meg magunkat abban, hogy nem félünk.** Még ha néha aggódunk, meg néha-néha félünk is, persze, de újra és újra abba kapaszkodunk, az az alapja az életünknek, hogy Jézus krisztus tulajdona vagyunk, és az üdvösségünket semmisem veheti el. Ebben megerősítjük magunkat, családjainkat, testvéreinket, és ezzel bátorítjuk egymást.

Másrészt a gyülekezet életében, és mindannyiunk személyes életében is **a válsághelyzet mindig lehetőséget ad arra, hogy Isten mélyebben megvizsgálhasson, mi is az életünk középpontja.** Mert amikor úgy vagyunk, vagy úgy gondoljuk, hogy lettünk Krisztus követői, olyan időszakban találkozunk Istennel és csatlakoztunk a gyülekezethez, amikor teljes nyugalom, béke és bőség vesz körül bennünket, nincs semmi fenyegetettség, akkor sokkal nehezebb felismerni, hogy a szívünk középpontjában voltaképpen mi született meg. Milyen mélyen ragadott meg, mennyire járt át bennünket az örömhír, igaz-e, hogy Krisztus evangéliuma a halálon is átvívó erővel és biztonsággal uralja a szívünket – ez csak kritikus időkben tud valóságosan megmérettetni és felszínre kerülni.

Utaltam nektek valakire a gyülekezetből, minden kritika és ítékezés nélkül, aki felhívott és élm tárta a rettegését a gyermekével kapcsolatban. Mi történik ebben az emberben? Eljött egy olyan

pont az életében, amikor megvizsgálják, hogy mi az ő végső bizalma, végső reménysége, valójában mennyit ér a hit. Eszembe jut (elmondhatom, mert már tizenöt éve elhunyt) a gyülekezetnek egy nagyon régi, kezdetektől jelen lévő tagja. Mindig itt volt, mindig úrvacsorázott. Eljött az idő, amikor készült elmenni az életből 85 évesen. Ott voltam a betegágyánál, meglátogattam, és mondtam neki: „Lajos bácsi, úrvacsorázott egész életében, minden alkalommal megvallotta, hogy hiszi a test feltámadását. Most tehát, amikor el kell menni, hiszük Krisztusban az örök életet.” De Lajos bácsi azt mondta: „senki nem jött még onnan vissza” Egész életében úgymond hitt. De amikor ott volt azon a ponton, hogy átmenjen az életből a halálba, akkor úgy tűnt, hogy nem tudja megtartani ez a hit.

A válság tehát nagy lehetőség, hogy Isten megvizsgáljon bennünket. Bele tudunk-e kapaszkodni a nagy vigasztalásba, amit reformátusok lévén mind megtanultunk a konfirmációra, amire a Heidelbergi Káté első kérdése rákérdez: „Micsoda tenéked életedben és haláloban egyetlenegy vigasztalásod?” Ez a kérdés most relevánssá válhat sokunknak. A válasz: *„az, hogy testestől, lelkestől, akár élek, akár halok, nem az önmagamé, hanem az én hűségem Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.”* Vizsgáljátok ezt meg a szívetekben! Isten kegyelme, hogy mélyebbre vihet, megvizsgálhat, hogy valójában mi az, amiben reménykedem. Lehet, hogy felismerem, hogy azt hittem, Jézusban reménykedem, de úgy tűnik, hogy mégsem. Akkor azonban ez a megvizsgálás meghívássá lesz, hogy még mélyebben tárjam oda, engedjem oda az életemet Jézus Krisztusnak, a Megváltónak a kezébe, aki *„az Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, az ördög hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál sem hullhat le a fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint készsé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl csak neki éljek.”*

2. A második dolog, amit hallottam, a tanítványságról szól. Az első is a tanítványságról szól, emlékeztek, mit mondtunk, mit értünk tanítványság alatt a gyülekezetünkben? Hogy a gyülekezet tagjai olyan újjászületett emberek legyenek, akik tudatosan követik Jézus Krisztust mindennapi életükben, és növekednek Benne. Ez az újjászületés, hogy tudom, hogy új életem van Krisztusban, és ezt a halál sem veszi el. Ha ez nincs, akkor nincs tanítványság. Lehet gyülekezeti tagság, csak tanítványság nincs. Mit jelent tudatosan követni Krisztust egy kritikus időben? Nagy alázattal mondom, mert nem tudom, mit tudunk ebből megélni, ha eljön, de most azt értettem meg, ennek akarok engedni, ezt vallom: **akármilyen helyzet van, Isten országát helyezük az első helyre, Krisztust mutatjuk be, és Őt magasztaljuk fel. Irgalmasságot, emberséget, testvérszeretetet gyakorlunk, és szolgálni fogjuk Istent és az embereket, odaadjuk magunkat másokért.** Ha megbolondulnak mások körülöttünk, ha önzés és gonoszság jön, mi Krisztus szolgái akarunk maradni, akik nem sodródunk az áradattal, hanem éppen azért, mert van egy első pontunk: Jézus Krisztus megváltottja és tulajdona vagyok, ezért a második pont működhet: az Isten országát és uralmát keressük minden helyzetben, amibe csak kerülünk.
3. A tanítványi közösségnek, mint Isten papi népének klasszikus feladata a közbenjáró imádság. Legalább két dologra hív ez most bennünket. Az imádság egyik iránya, és én azt fogadtam a böjti időszakra, hogy hűségem és kitartó leszek ebben: **bűnbánatért és megtérésért, lelki megújulásért való könyörgés a népünknek, a nemzeteknek, a közösségeinknek.** Amikor az emberek életét megrázzák a mostani történések, amikor megrendül az, ami eddig stabilan tartotta őket, akkor vajon ebből ki tudja-e munkálni Isten, hogy elkezdjék Őt keresni? Én imádkozni akarok, és Isten népének imádkozni kell ezért, hogy az emberek jelentős része jusson bűnbánatra, forduljon Istenhez, ismerje fel Isten szeretetét és hatalmát.

Másrészt az a dolgunk, hogy **imádkozzunk azért, hogy Isten szabjon határt a járványnak!** Az Ószövetségben olyan erősen benne van ez a kép! Van, amikor igenis Isten ítélete Izraelen a járvány, és van egy pont, amikor Isten ítélete, a pusztító angyal megáll, mert Isten határt szab. Nekünk, mint Isten papi népének, akik tudjuk, hogy van miért ítéletet kapni ebben a világban, az a dolgunk, hogy ott álljunk és könyörögjünk, hogy „szabj határt, Uram! Kímélj meg bennünket, az egész népet, az egész világot, minél többeket!”

Ezzel együtt szabad lelkiismerettel imádkozzunk az egészségügyben dolgozókért, a politikai döntéshozókért, és a kutatókért, akik azon dolgoznak, hogy megfelelő ellenszert találjanak. Nem az a feladatunk, hogy bíráljuk és kritizáljuk ezeket az embereket, hanem hogy Isten papi népeként közbenjárjunk értük, kitartóan, hűségesen kérve Istent, hogy áldja meg az erőfeszítéseiket, ruházza fel őket erővel és bölcsességgel!

4. **Családjainkban bölcs előrelátással és józansággal hozzuk meg a szükséges döntéseket,** amelyek mindannyiunkra nézve kötelezőek. Ha bekövetkezik, hogy el kell zárkózni egy időre, akkor megpróbálunk fegyelmezetten, bölcsen élni az elzártágban. Mivel már formálisan is bejelentették, hogy bölcs dolog tartalékolni; ezért nem pánikszzerűen, nem telhetetlenül, de be kell vásárolni dolgokat. Nem fanatikusak vagyunk. Krisztust magasztaljuk fel, de bölcs előrelátással meghozzuk azokat a döntéseket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy kellő módon felkészüljünk az előttünk álló időszakra.
5. Az ötödik pont a gyülekezetre vonatkozik. Fontos látni, hogy mi a gyülekezet küldetése ilyen időszakban, és a gyülekezet vezetésére nézve is bölcs előrelátás a feladatunk. Gondoljuk át, kinek lesz szüksége segítségre! Gondold át, van-e körülötted olyan ember, aki egyedül van; aki nem tud elmenni bevásárolni, akiről egy esetleges karantén elrendelése esetén gondoskodni kell! Ki az, akinek lelki értelemben van szüksége folyamatosan támaszra, mert fél? Ez mindannyiunk felelőssége. Most mutatkozhat meg az igazi ereje a házicsoport rendszernek. Hamar eljőhet az idő, amikor majd nem tudunk már istentiszteleten találkozni, mert nem lehetnek tömegrendezvények. Egy idő után lehet, hogy majd a házicsoportok sem találkozhatnak, de mégis, ebben a formában, ezekben a kis közösségekben él Isten népe. Házicsoport vezetők, most kezdjétek el keresni, hogyan fogtok online módon találkozni, ha eljön ez az idő! Mert **szükség van rá, hogy megéljük a tanítványi közösséget, megéljük egymás szeretetét, támogatását, hogy ne essen ki senki abból az isteni rendből, ami az Istentől való igazi közösség!** Ha a keresztény gyülekezeti közösség annyi, hogy addig megyek istentiszteletre, ameddig nincs baj, aztán amikor már nem lehet, akkor nem megyek, akkor ez olyan, mint a bevásárlóközpont, de ez nem tanítványi közösség. **Felelősségünk, hogy találjunk új utakat, új módszereket, hogyan állhatunk egymás mellett, hogyan támogathatja egymást Isten népe.**

Szóval ezeket hallottam én. Gondolkozzatok! Imádkozzatok! Mit mond Isten? Hogyan formál minket, hogy Isten tanítványi népe legyünk, hogy hallgassuk Őt, hogy figyeljünk Rá?

3. A tanítványság ára

A szolga hűséges, engedelmes, hallgatja az Urat, de ez nem visz békességes és nyugodt életre. Azt mondja: „*az én Uram, az Úr megnyitotta a fülemet, én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg, hagytam, hogy verjék a hátamat és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és a köpködés elől. De az én uram, az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem az arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent.*”

Ez a szolga valóban szolga. Kész megfizetni az engedelmesség és a tanítványság árát. Mert mindig van a tanítványságnak ára. A babiloni fogságban ez nagyon könnyen megragadható: a zsidóság egy része letelepült, asszimilálódott, kialakította az életformáját a fogságban. Amikor a próféta, Isten szolgája arról beszél nekik, hogy Isten újat kezd és kihívja őket Babilonból, akkor először is ezt bolondságnak tartják. Isten? Elfelejtett minket! Eladott minket! Kiadta az utunkat! Elvált tőlünk! Hetven éve hozzánk se szólt - hol van az Isten? Amikor egy ilyen közvéleménnyel szembehelyezkedve valaki azt mondja: „de az Isten jó, szeret minket, újat kezd!” - Mit kap az ilyen? Bolond vagy! Ráadásul, amikor érdekeket sért, amit mond, akkor ellene fordulnak. Szembe megy az üzenete sokak érdekével, a birodalmi politikával, és világos, hogy ebből ellenségesség és üldözés lesz, gyalázat és gyalázkodás. Isten tanítványi népének erre is fel kell készülnie.

Ha az Isten tanítványi, papi népeként elkezdjük megélni a kapcsolatainkban azt, amiről beszéltem; ha elkezdünk a válság kapcsán arról beszélni, hogy a krízis megméri, mibe vetjük igazán a reménységünket, valószínűleg lehurrognak. Ha elkezdesz arról beszélni, hogy te tudod, hogy az életed Isten kezében van, akkor lehet, hogy nagyon furcsán fognak rád nézni. És ez még a kisebbik dolog. Ha bárhol azt mondod egy klaszikusan szekuláris vagy ateista közegben, hogy mi, mint Isten népe azért imádkozunk, hogy Isten szabjon határt az ítéletének, akkor neked fognak támadni. Mert ez egy elviselhetetlen ideológia nekik. Azt fogják mondani, hogy vallásos szédelgők vagyunk, sőt tudatlan és ártalmas emberek. Mert az ilyen emberek sokszor azt gondolják, hogy ha ilyeneket mondasz, akkor te vallásos fanatikus vagy, nem hiszel a tudományban, nem érted, hogy hogy működik a vírus, stb. De mégis, ez egy nagy lehetőség a bizonyágtételre. Azt mondja Péter apostol, hogy mindig készek legyetek számot adni a bennetek lévő reménységről! Készek vagyunk-e beállni ebbe a helyzetbe, mint tanítványok, akik hallgatják Istent, még akkor is, hogyha nem mindenki fog tapsolni? Készek vagyunk-e megfizetni a tanítványság árát? Most ennek súlya van. Mert mások pedig reménységet fognak találni a bizonyágtételünkön keresztül.

Istent hallgatni, és az Ő szavát szólani veszélyes. Isten népe Krisztus bolondja, minden körülmények között. A szolga gúnyt, kárhozzátást, ítéletet kap, de van mivel erősítenie magát. Azt mondja: *„Az én Uram, az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Közel van, aki igazságot szolgáltat. Ki mer perbe szállni velem? Álljon elő! Kik az én vádlóim? Kik gúnyolnak? Lépjen ide! Íme, az én uram, az Úr megsegít engem.”* Ha gyalázzák is, ő biztosan áll. Ha vádolják, biztosan áll. Ha bolondnak tartják, mert Isten népéhez tartozik, és megvallja Istent ebben a helyzetben is, ő biztosan áll! És közben ez a szolga nem védi meg magát, mert tudja, hogy az Úr védi meg őt. Hagyja, hogy verjék a hátát. Hagyja, hogy tépjék a szakállát. Az arcát nem rejtja el a köpködés és a gyalázkodás elől. És nem omlik össze.

A keresztény egyház, és Isten népe ma is és kétezer éve mindig ebben a szolgában Jézust látták, Jézust látjuk, aki nem mentette meg magát, aki hagyta, hogy a szakállát tépjék, a hátát üssék. Aki nem rejtette el az arcát a gyalázkodás elől. Aki végigélte a gyalázatot és a kínokat a halálában a kereszten. Az a Jézus, aki mint szolga, letette az életét, aki mindig az Atyát hallgatta, mindig az Atyának engedelmeskedett, ezért volt ott a kereszten. Aki nem mondott ellen a vádlóinak, aki nem mondott ellen a kárhozzátóinak, hanem hagyta, hogy mindez zúduljon rá; és az Atya nem volt hűtlen az ígéretéhez. Jézus, a szolga nem vallott szégyent végül, mert a harmadik napon feltámadt a halálból. Felkelt, a vádlói és az ellenségei legnagyobb meglepetésére, és legnagyobb bánatára. Győzelmet vett a sötétség erői fölött. Győzelmet vett a halál erői fölött. És mi azt mondjuk, hogy Ő a mi Istenünk.

Isten népe, mint Jézus tanítványi közössége a válság idején: imádjátok ezt a Krisztust! Boruljatok le Előtte! Újítsátok meg Vele a szövetségeteket! Ha bizonytalanok vagytok, hogy az Övéi vagytok-e, mondjátok ki ezt és tegyétek a kezébe az életeteket! Ha a félelem szorítja össze a szíveteket, hívjátok oda be Krisztust! Ha azt mondod, hogy ez az egész felhajtás felesleges, és nincs itt semmiféle veszély és válság, tedd fel magadnak a kérdést: nem azért mondod-e, mert annyira félsz, hogy szembe sem mersz nézni a valósággal? Ha azt

mondod, hogy téged ez nem érdekel, mert fiatal vagy, akkor nézz szembe vele: miért ilyen kemény a szíved és miért nem érdekel az a sok százezer nagyon idős ember, aki itt él ebben az országban és most bajba kerülhet? Olyan sok ponton érint ez minket, olyan sok ponton imádkozhatjuk Krisztust, kérhetjük, hogy jöjjön az életünkbe, erősítsen meg és készítsen fel. Kérjük Őt, hallgassuk és kövessük Őt, áldjuk s magasztaljuk Őt!

Ámen!

(Lovas András)